

«Το πάθος του θυμού, από τη στιγμή που θα αποβάλει την λογική και εξουσιάσει την ψυχή, αποθηριώνει εξ ολοκλήρου τον άνθρωπο, και δεν του επιτρέπει ούτε άνθρωπος να είναι, αφού δεν έχει πλέον την βοήθεια της λογικής.

Διότι, όπως ακριβώς είναι το δηλητήριο στα δηλητηριώδη ζώα, το ίδιο γίνεται ο θυμός σ' αυτούς που οργίζονται. Λυσσούν όπως ακριβώς τα σκυλιά, επιτίθενται όπως ακριβώς οι σκορπιοί, δαγκάνουν όπως τα φίδια.

Η Γραφή αυτούς που διακατέχονται από το πάθος τους αποκαλεί με ονομασίες των θηρίων, “σκυλιά άφωνα” (Ησ. 56, 10), φίδια, “γεννήματα εχιδνών” (Μαθ. 3, 7) και άλλα παρόμοια. Διότι αυτοί που είναι έτοιμοι να καταστρέψουν ο ένας τον άλλον και να βλάψουν τους ομόφυλους τους, ευλόγως θα μπορούσαν να συναριθμηθούν με τα θηρία και τα δηλητηριώδη ζώα στα οποία εκ φύσεως ενυπάρχει αδιάλλακτο μίσος προς τους ανθρώπους. Εξαιτίας του θυμού υπάρχουν αχαλίνωτες γλώσσες και ξέφραγα στόματα. Χέρια ασυγκράτητα, ύβρεις, χλευασμοί, κατηγορίες, προσβολές και τόσα άλλα που δεν μπορεί να απαριθμήσει κανείς, είναι πάθη που γεννώνται από την οργή και τον θυμό.

Από το θυμό και ξίφος ακονίζεται. Τολμάται θάνατος ανθρώπου από χέρι ανθρώπινο. Από αυτόν μεν οι αδελφοί αγνόησαν ο ένας τον άλλον, γονείς και παιδιά εξέχασαν την συγγένεια. Κατά πρώτον λοιπόν αγνοούν τους εαυτούς τους οι οργιζόμενοι, έπειτα όλους μαζί τους φίλους.

Όπως δηλαδή οι χείμαρροι που μαζεύονται στα κοιλάματα παρασύρουν ό,τι βρουν μπροστά τους, έτσι οι ορμές των οργιζομένων είναι βίαιες και ασυγκράτητες και παρασύρουν ομοίως όλους.

Οι θυμώδεις δεν σέβονται τα γηρατειά, ούτε την αρετή της ζωής, ούτε την συγγένεια, ούτε υπέρτερα χαρίσματα, ούτε τίποτε άλλο από τα τίμια των ανθρώπων. Ο θυμός είναι μια στιγμιαία τρέλλα.

Μη λοιπόν θεραπεύετε το κακό με το κακό, μήτε να επιχειρείτε να υπερβείτε ο ένας τον άλλον στις συμφορές. Σε ύβρισε αυτός που οργίσθηκε; Σταμάτησε το κακό με τη σιωπή. Εσύ δε, σαν ρεύμα, την οργή εκείνου αφού υποδεχθείς στην καρδιά σου, τους ανέμους να μιμήσαι, που με το αντιφύσημα ανταποδίδουν κάθε τι που λαμβάνουν.

Να μην κάνεις διδάσκαλό σου τον εχθρό, μήτε αυτό που μισείς.

Μήτε να γίνεις σαν καθρέφτης του οργίλου, με το να δεικνύεις την μορφή εκείνου στον εαυτό σου. Εκείνος είναι κατακόκκινος, εσύ όμως δεν εκοκκίνησες; Μάτια κατακόκκινα, τα δικά σου, όμως, πες μου, γαληνεύουν; Φωνή τραχεία, η δική σου όμως είναι ήπια;

Ούτε ο αντίλαλος στις ερημιές δεν επιστρέφει συνήθως έτσι ακέραιος πίσω σε αυτόν που φωνάζει, όπως γυρίζουν οι ύβρεις στον οργιζόμενο. Μάλλον δε, ο αντίπαλος γυρίζει ο ίδιος, η δε ύβρη επανέρχεται με προσθήκη.

Ο θυμός προκαλεί μάχη, η μάχη γεννά ύβρεις, οι ύβρεις κτυπήματα, τα κτυπήματα τραύματα, από τα οποία πολλές φορές προκαλούνται θάνατοι. Από την πρώτη στιγμή ας σταματήσουμε το κακό με το να ξεριζώσουμε την οργή με κάθε τρόπο από τις ψυχές.

Σε έβρισε; Συ πες καλό λόγο.

Σε εκτύπησε; Εσύ να υπομείνεις.

Μόνον τότε επιτρέπεται ο θυμός, όταν είναι εναντίον του διαβόλου και της αμαρτίας, όχι κατά των ανθρώπων.

Κατά οριζομένων, Μέγας Βασίλειος

<http://www.xfe.gr>